

Σημειώσεις. — Έπειδή την εβδομάδα ταύτην συνεισώθησαν πολλοί προτάσεις, μόνον από τρεις εδμοσίευσά του καθενός, και όχι από πέντε, ως συνήθως.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει η Διάλασις προς τους φίλους της Πάντα εν πάδι, Ανήνοχον Πνεύμα, Βασιλέα του Κατέργου (δεν αντιβίλλω ότι θα έβγης απροσπρόσωπος εις τας έξεάσεις· έχεις και την ευχάν της γιαγιάς) Μέλλοντα Αρχιτέκτονα (υπάρχουν και τούτοι, ε; πώ! Πώς ήθελα να ήξευρα όμως τί λέγουν...)

επαίνους· γράψε μου το όνομα και την διεύθυνσιν του πατρός παιδίου.) Κόμμα της Σαλαμίνας ([ΕΕΕ] διά την λαμπράν σου περιγραφήν· αν είχα τόπον θα την εδμοσίευσά έλην) Τσουχτραν (πολύ έλυπηθην διά το μυστικόν πού μου έγραψες· αλλά τί να γίνη! υπάρχουν εις τον κόσμον και άνόητοι άνθρωποι. Ως προς το τετραδάκιον, ήτο λάθος του υπαλλήλου· άλλ' άπορώ πώς το έλαβες με τοιαύτην διεύθυνσιν) Αερόστατον εις το προσεχές· Δώραν του Κανκασόν (σου ένέκρινα ήδη αυτό το ψευδώνυμον, και άρκετά έξ όσον μου έστειλες εδμοσίευσά· μήπως δεν τα είδες;) Ανθώπωλιν της Βερώνης (ευχουμαι καλόν ταξείδι· και καλήν διασκεδάσιν) Άδωαν Πομερίδα ([Ε] διά τας περι Άλληλογραφίας ώριας έκράσεις σου.) Σφίγγα του Θηβών, Έλληνικόν Δίσημα κτλ. κτλ.

Εις όδας επιστολάς έλαβα μετά την 22 Μαΐου άπαντήσω τό εις προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 12 'Ιουλίου Ο χάρτης των λύσεων, επί του όποιου δέν να γραφωσι τας λύσεις των ει διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τω Γραφείω μας εις οκτώβλους, έν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και κοστίζει φρ 1

312. Δεξιόγραφος. Έκ τήμουσικης δού φθόγγου· σύνδεσμον κι' άντω· Είς δεσμόν πολύ στενόν [γυμνίαν Έάν θέσης, σχηματίζεις, φίλατέ μου, λέγει μίαν Ητις θα δηλοί πηρών.

313. Συλλαβογράφοσ. Γράμμα μ' έπίρρημα· άν συνάφης Νησί πανευφρόρον θα γράφη.

314. Στοιχειόγραφος. Βγάλε δέλτα, βάλε ρω, Κ' από έναν ποταμό Γίνομαι εύδης νησί, Πού να άπορήξ και σύ!

315. Αίνιγμα. Σου λέω πώς είμαι ένα μαύρο ήτα! Μ' άν το πιστέψης, πάτησες την ήττα... Γιατ' είμαι άπλούστατα ρευστό. Πού όλο τον κόσμο ύπηρετώ.

316. Ρόμβος. Το πρώτον και το έσχατον ζήτην Σπάρτην να ζηνη, Τη δεύτερον εις χλοερους λειμώνας θάπαντήσης. Έπί των πλοίων θα ήδης το τρίτον να έξέχη Ψυχής στερείται και ποδών το τέταρτον, πλην [τρέχει...]

Τού πέμπτου τα προστάγματα ουδέεις άς ματαιώνη! Άντωνύμια κητηκί το έκτον και... τελεϊώνεται. Εστία ή από του Ταπεινών 'Ιου [Ε]

317. Περόνη. Νάντικατασταθώσιν οι άστε· ρίσκοι διά γραμμάτων· ούτως άστε νάναγινώσκονται· Καθέτως, αρχικός έλλην συγγραφέυς. Ορίζοντίως, στροφή Δεξιά, πόλις έλληνική. Άριστο· ρή, θηρίον.

318. Απορία. Μαθητής, έξεταζόμενος εις την αριθμητικήν, από την αρχήν έως το τέλος της έξετάσεως, έβγαλεν από το στόμα του κατά σειράν αυτούς τους αριθμούς: 7, 35, 5, 5, 7, 35, 35, 0, 0, 7, 0, 0. Τί του είχον δώση διά κάμη;

319. Κερκυμμένη Παροιμία. Κοντά 'ς ένα ποταμάκι Ηλθε μόνο το παιδάκι, Στο νερό του να λουσθή, Με το νού του όμως λέει: «Η μαμά μου δέν θα κλαίη, Έάν πάθω κάτι τί;» Και με γνώσι: έποινετή, Φεύγει από το ποταμάκι Το χαρούμενο παιδάκι.

320-324. Μαγική Συλλαβή. Τη ανταλλαγή ενός ούσούθηποτε γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων διά μίαν συλλαβήν, πάντοτε της αούτης, σχηματίσων άλλας τώσας: Ταμίας, ροιά, λαός, όσας, μερίς.

325. Διπλή Ακροστιχίς. Πέντε λέξεις έν λάθρη, ών η πρώτη έπιστήμων, Η δεύτερα μία χώρα της Άσίας μετ' έρημων, Η δέ τρίτη αρχαιότατη πόλις εις την 'Ιδικήν, Έν έπίθετον η άλλη—βλέπε και Γραμματικήν, Καί η πέμπτη έντομόν τι λίαν καταστρεπτικόν, Μία θεότης θα προκύη ει' αυτών των αρχικών, Με τα δεύτερα έξ άλλου μία λίμνη της Άσίας. Ποταμός δέ με τα τρίτα μέγας της Πορτογαλλίας.

326. Φωνεντόλοπιον. * * * πλυν-γγυμ-μλν-φρς-φλ-σν. 327. Γοήθος. Έ, Άννης φύλλαμα θύσε! Σοί και κόλημα θεός...

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άκτιόνων της 27 Μαρτ. και 3 Απρ. ε.ε. 177. Χειμώναθος (χειμών, άθος) — 178. Καρχηδών (Κάρ, χι, Δών). — 179. Λειμών. χειμών. — 180. Φάληρος, Φάληρον. — 181. Το στόμα με τα δόντια.

182. Η 182. ΑΙΓΛΗ ΠΑΝ Ν Ν Λ ΠΑΙΩΝ Η Ι Ν Ε Θ Α γ γ η, Η λ ι α ς Α Ν Α Σ υ ρ ι α, ά σ τ ρ ο ς Σ Μ Σ τ ο μ α, Ά θ η ν α γ Ο Τ Ρ Ι Σ Ο Τ Ε Α

183. Οκνόνεος, φτωχός γέρος 185-188. Γινόμενης της ανταλλαγής διά του γράμματος Υ σχηματίζονται αι λέξεις: ρυάκ, πυρά, ύμνος, αύρα — 189 Α· Θ'ΙΝΑ ΔΕΡΟΣ (1, ΆΔθανία. 2 Θ'Εανώ. 3, ΗΡακλής. 4, ΝΟρθήγια. 5, ΑΣεακός). — 190. Αι γνώμαι των γεραύτερων άμεινους εισίν. — 191 Soyez poli et vous serez honoré. — 192. Το μικρόν μέγα έν έλλειψει.

193. Άσία (α, σι, α). — 194. Άηδών (Α' Η, Δών). — 195. Άγγλία, άγγελία. — 196. Θύμος, θυμός.

197. Α Π Ρ Α Σ Ι Α 198. Ν Π Α Η Ρ ΚΑΙ Ρ Α Θ Υ Μ Ω Σ Ο Δ Θ Υ Σ Α Γ Υ Ε Ι Α Ρ Χ Υ Τ Α Σ Σ Η Μ Ε Ρ Ο Ν Ο Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Σ Ι Ω Σ Ο Ο Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η

199. Άφαιρουμένων πέντε πυρείων σχηματίζεται ο αριθμός τέσσαρα ούτω: 200-202. 1, Διπλούν όρδωσιν οι μαθόντες γράμματα. 2, Όποιος λυπάται το καρδί χάνει και το πέταλο. 3, Το 'να χέρι πλάνη εύλλο και τό δυό το πρόσωπο. — 203. Τόν Δια (Διάπλασις). — 204. Άρετή, κών θάγητις, ούκ απόλλυται. — 205. Ό πλούτος θνητός ή δόξα άθάνατος. — 206. Ού ράδιον έστι πολλά μαθείν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αϊόλου, 117, έναντι Χρυσοσπηλιωτιστής

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Έν Αθήναις, την 5 'Ιουνίου 1899

Έτος 21ον.— Άριθ. 23

Αναγνώσατε μετά προσοχής την έν σελίδι 186 του παρόντος φυλλαδίου δημοσευομένην Άγγελίαν περί του νέου τόμου της Βιβλιοθήκης της Διαπλάσεως «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνέχεια· ίδε σελ. 177)

Ευτυχώς, χάρις εις την άναπόφευκτον σύγχυσιν της πρώτης στιγμής, ο συμπτωροβολισμός έμεινεν άνευ αποτελέσματος, όπως και η πρώτη σφαίρα την όποιαν έρριψεν ο σκοπός.

Λυσσαλέα καταδίωξις έπηκολούθησεν. Οί ήρωές μας είχον προχωρήσει, τρέχοντες εις τα τέσσαρα, άλλα το φορτίον των τους εδάρυνεν υπερβολικά.

Ούτε στιγμήν όμως έσκέφθησαν να τους έγκαταλείθουν... Είχον άποφασίση να φέρουν μαζί των εις το στρατόπεδον τον Ρενώ και τον Μπρόουιν. Καμία άνθρωπίνη δύναμις δέν θα ίσχυε να τους μεταπέσει.

Ηρχισαν όμως νασθμαίνουιν, η καρδιά των έπαλλε δυνατά, τα αυτιά των εβούζιζαν, τοίς έφαινετο ότι σιδηρούς κρίκος περιέσφιγγε το μέτωπόν των.

Δέν άντειχον πλέον... Οί ισπανοί, δέν είχον λάδη καιρόν να γεμίσουν έκ νεου τα όπλα των, διότι έτρεχον έξοπίσω των φυγάδων, σαν τα ζαγάρια, πλησιάζοντες αυτούς όλονέν. Μετ' όλίγον θα τους είχον εις τα χέρια των...

Αίφνης ο Λαδουρέκος έσκόνταψεν εις μίαν πετρών και έπεσε φαρδύς πλατύς κάτω. Κατά την πτώσιν του μάστιγα έκουτούλισε τον Μπρόουιν, τον όποιον έκράτει σφιγκτά πάντοτε.

Οί έθιροι έρρηξαν κραυγήν θριάμβου.

Έσπευσαν όμως πολύ να χροϋν, διότι την στιγμήν εκείνην μία συμπτωροκρότησις ήκούσθη, και έν άπόσπασμα Γάλλων γρεναδιέρων ένεφανίσθη, τό όποιον μέχρι της ώρας αυτής έκρύπτετο εις τό πλησίον δασύλλιον.

— Έπάνω τους! έφώναζεν ο άξιωματικός. Έφ' όπλου λόγγην, παιδιά. Πετσούκτε τους όλους!

Οί Ισπανοί έγιναν άφαντοι, και τό άπόσπασμα, τό έμφανισθεν εις τόσον κατάλληλον στιγμήν, ένησυχολήθη τώρα εις την ύποδοχην του Ρογήρου και των συντρόφων του, μηδέ των αίχμαλώτων έξαιρουμένων, τους όποιους απήλλαξαν επί τέλους από το στενόχωρον ένδυμά των.

Οί τρεις φίλοι τους ένεπιστεύθησαν εις την πεφωτισμένην φροντίδα των Γρεναδιέρων και κατέφυγαν εις μίαν σπηλήν, δια ναναπαυθούν. Την είχον πληρώσει άκριά την άνάπαυσιν αυτήν, και τοίς ήξιζεν.

Ο Ρογήρος, μόλις έφθασεν εις τό γαλλικόν στρατόπεδον ήρχισε ναναζητή τον πιστόν του Γιακουμήν, δια να τον στείλη να είδοποιήση τον θεϊον του,

Κύριε στρατάρχα, είπεν ο Ρενώ, υποκλιθείς εύσεβάστως... (Σελ. 183, στήλ. α')

περί της εύτυχούς έκ Κάδιξ επανόδου του. Μετ' όλίγον ο πιστός ύπηρετής εύρέθη.

— Α! Θεέ μου! Έσείς, κύριε Ρογήρε, έσείς έδώ; είπεν ο καλός Γιακουμήν.

— Έγώ, όλος και όλος, καλέ μου Γιακουμή. Γερός και δυνατός, όπως με βλέπεις. Τρέχα τώρα να είδοποιήσης τον θεϊόν μου και τον κ. Πολουάζον ότι ήλθα. Αυτοί θα κοντεύουν να τρελλαθούν από την άνησυχία τους...

Ο Γιακουμήνς ώχρίασεν.

— Τί έχεις, Γιακουμή;

— Άλλοίμονο! Δέν τους έφέρατε λοιπόν μαζί σας, κύριε Ρογήρε;

— Πώς; δέν καταλαβάνω.

— Μά δέν ξέρετε λοιπόν πώς ο θεός σας και ο Παλουάζος έπήγαν 'στο Κάδιξ, μόλις έμαθαν την αίχμαλωσία σας, για να σας έλευθερώσουν με κάθε τρόπο;

Ο Ρογήρος δέν ήδυνήθη να συγκρατήση μίαν χειρωνακίαν άπελπισίας.

— Είνε λοιπόν γραφτό μας να μην τελειώσωμεν ποτέ!... Τί να κάμω τώρα, Θεέ μου, τί να κάμω;

— Ίσως οι κύριοι πεζοναύται, είπεν ο ύπηρετής, θα ήμπορούσαν να σάς δώσουν καμμίαν καλήν συμβουλήν. Δέν θέλετε να τους έρωτήσετε;

— Δέν μ' άφίνεις; είπεν ο Ρογήρος κατηγοφής. Ο Λαδουρέκος θα τα κάμη βουνα πάλι, και ο Παπασίγκος θάρχησιν τα άτελείωτα ναυτικά του. Αυτά θα βγάλω από τα φώτα των φίλων μου. Είνε λαμπροί άνθρωποι, μα τό κεφάλι τους δέν κόβει και πολύ-πολύ... Τί να κάμω, Θεέ μου, τί να κάμω;

— Η παροιμία λέγει

δεν ἐκάθη, δὲν ἐσυλήθη, δὲν ἐγυμνώθη, δὲν ἠκρωτηριάσθη! Εἶπε γνωστόν, ὅτι κάποιος βοῦδόδας τῶν Ἀθηναίων ἔκαυσε καὶ μεταποίησεν εἰς ἄσβεστον ἓνα τῶν κιδῶν, χάριν ἄλλης οἰκοδομῆς. Ἀλλὰ πόσαι δὲν εἶνε αἱ ἀγνωστοὶ βεβηλώσεις καὶ καταστροφαί, τὰς ὁποίας φαντάζεται τις μόνον, βλέπων σήμερον ὀλίγα ἐρείπια εἰς τὴν θέσιν τοῦ παμμεγίστου ναοῦ! Τὴν ἱστορίαν του, θά σὰς τὴν διηγήθῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 176.)

Ὁ αὐτοκράτωρ κυττάζει τὸν μικρὸν φοβητσιάρην, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μισοκρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν μητέρα του.

— Εἶνε αὐτός, ποῦ τῶθαλε ἔστα τέσσαρα ἅμα μᾶς εἶδε;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ψελλίζει ὁ πάππος συγχυσμένος.

— Μᾶς ἐπῆρες λοιπὸν γιὰ Κοζάκουσ, μικρὲ μου παλλικαρᾶ; ἐρωτᾷ ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Μάλιστα . . . κύριε . . . Αὐτοκράτορ!

— Δὲν ἔκαμες καλά. Ὅταν εἶνε κανένας ἐγγονὸς ἐνὸς στρατιώτου τοῦ Μαρέγγου, δὲν φεύγει ποτέ!

Ὁ δυστυχὴς Καῖσαρ κοκκινίζει σὰν ἀστακὸς καὶ στρηφογυρίζει ὀλονέν τὸν σκούφον του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ πλησιάζει καὶ του τραβᾷ τὸ αὐτί, χαγελαῶν:

— Σὲ λίγα χρόνια, λέγει πρὸς τὸν Ἀπόμαχον, θά μου στείλῃς αὐτὸν τὸν μικρὸν νὰ πάρῃ τὸ παράσημόν του. . . καὶ τὸ δικό σου!

Ὁ Ναπολέων ἐξέρχεται, ἱππεύει, φεύγει καλπάζων καὶ χάνεται ὡς μετέωρον, χαιρετιζόμενος διὰ ζητωκραυγῶν.

— Τὸ παράσημό του . . . καὶ τὸ παράσημό μου! . . . Ἄμ δέ; . . . ἂν ἔχω τύχη! . . . ψιθυρίζει σκεπτικὸς ὁ γέρον Ἀπόμαχος.

Φωνάζει τὸν ἐγγονὸν του, ἐπειδὴ δὲν τον βλέπει πλέον εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις. Ὁ μικρὸς φοβηθεὶς τὴν κατὰ δα ν, ἢ ὁποία τὸν ἐπερίμενον, ἔγινεν ἄφαντος.

— Δὲν βαρεθεῖσαι! κάπου θά εἶνε κρυμμένος ὁ φοβητσιάρης! εἶπεν ὁ Ἀπόμαχος πρὸς τὴν ἀνησυχούσαν μητέρα. Θά τον ἰδῆς νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τρύπα του, ἅμα τοῦ μυρίση ἢ σούπα . . .

Ἀλλ' ἦλθε καὶ τὸ μεσημέρι, ἦλθε καὶ ἡ σούπα εἰς τὸ τραπέζι. . . ἢ θέσις ὁμοῦ τοῦ Καίσαρος μένει κενή.

Καὶ τὸ τηλεβόλον ἤρχισε μακρόθεν νὰ βροντᾷ. . .

Τρέξας ὅσον ἠμποροῦσεν, ὁ Καῖσαρ εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς μεγάλον διάστημα τὴν αυτοκρατορικὴν συνοδείαν. Ἐπὶ τέ-

λους ἐκούρασθη καὶ ἐκάθησεν αἰσθαιῖνον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δρόμου. Ἡ φατὰ ρεδιγκότα καὶ ὁ τρίκωχος πῖλος εἶχον ἐξαφανισθῆ μακρὰν, εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Καὶ ὁμοῦ ὁ Καῖσαρ, ὡς μαγνητισμένος, ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ βλέπῃ πλέον τίποτε! . . .

Τοῦ φαίνεται ὅτι βλέπει πάλιν τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι ἀκούει πάλιν τὴν φωνήν του, ὅτι αἰσθάνεται τὴν μικρὰν του λευκὴν χεῖρα νὰ του τραβᾷ τὸ αὐτί . . .

— ὦ, τί ἡδονικὸν πόνον ποῦ αἰσθάνεται! Εἶνε μεθυσιμένος, εἶνε τρελλὸς ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ ὑπερηφάνειαν ὁ μικρὸς χωρικός.

Διόλου εὐχάριστος δὲν ἦτο ἡ ἱππασία ἐκείνη. (Σελ. 184. στήλ. γ')

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν εἶδεν! . . .

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ ὠμίλησεν! . . .

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἠγγίσε! . . .

Καὶ ψηλαεῖ τὸ αὐτί του, τὸ ὁποῖον καίει ἀκόμη. Ὅχι, δὲν ἦτο ὄνειρον.

— Ὅ,τι δὲν ἴσχυσαν νὰ κάμουν αἱ νοθεσῖαι, οὔτε αἱ διηγῆσεις, οὔτε αἱ λοιδορίαι, οὔτε τὸ παράδειγμα τοῦ πάππου, — τὸ ἔκαμεν ἐν μειδίαμα, ἐν βλέμμα τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ δεῖλος τῆς χθές, ὑπὸ τὸ μαγικὸν τοῦτο βλέμμα, θά εἶνε ὁ ἀνδρεὶος τῆς αὔριον . . .

. . . Αἱ ὄραι παρήρχοντο. Βυθισμένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς του, ὁ Καῖσαρ ἐλησμόνει καὶ πῆναν καὶ διψαν καὶ κούρασιν.

Ὁ ἥλιος ἔδουε σιγά-σιγά, ὅταν καλπασμὸς ἵππου ἔκαμε τὸ παιδίον νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικόν, ὁ

ὁποῖος εἶχε πάρῃ τὴν ἐγγραφοὺν διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τώρα ἐπέστρεφεν, ἀφ' οὗ τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν δοῦκα Καστιλιόνε.

Ἀλλὰ τί εἶχε;

Ὁχρὸς, ἀκαμπτος, μὲ τὴν χεῖρα σπασμωδικῶς συνεστραμμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐφαίνετο ὅτι μόνον δι' ὑπερανθρώπου προσπάθειας κατάρθωνε νὰ στέκεται ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὸ ἐρίππιον.

Ἐξαφνὰ τὰ ἦνια τοῦ ἐξέφυγαν, καὶ ὁ ἱππεὺς ἔπεσε κάτω.

— Γρήγορα! Εἶνε διὰ τὸν Αὐτοκράτορα! ἐψιθύρισε. Πῆγαίνε το!

Καὶ ἐγγχειρίσας εἰς τὸ παιδίον ἓνα φάκελλον αἱματωμένον, ἐξέπνευσεν.

Ὁ Καῖσαρ ἀπέμεινε μόνος, ἐκπληκτος, τρομαγμένος, συστρέφων εἰς τὰς χεῖράς του τὴν ἐπιστολήν.

«— Γρήγορα! Πῆγαίνε το! Εἶνε διὰ τὸν Αὐτοκράτορα! . . .»

Τί νὰ κάμῃ;

Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ ζητήσῃ κανένα ἄνθρωπον;

Πόσος καιρὸς θά ἔχανετο! Καὶ εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς λέγει ὁ παπποῦς, αἱ στιγμαὶ εἶνε πολυτίμοι ὡς ἔτη . . .

Ἡ μάχῃ εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ. Ἐν τῶν θυμάτων τῆς, ὁ ἀξιωματικὸς ἐκείνος, κατέκειτο πρὸ αὐτοῦ ἄπνους, ἐν ᾧ ὀπίσπος του, ἐκεῖ πλησίον, ἔτρωγεν ἡσύχως τὸ πράσινον χορτάρι.

Τί νὰ κάμῃ;

Νὰ φέρῃ μόνος του τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἀλλὰ πῶς;

Ὁ ἵππος ἐχρεμέτισεν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ἐδῶ εἶμαι!

Ὁ Καῖσαρ ἔβησε τὸ κεφάλι. Δὲν ἦτο καθόλου ἄφοβος ἱππεὺς.

Καὶ αὐτὸς ὁ γαῖδαρος τῆς ἐπαύλεως, ὁ τὸσον ἡμερὸς, τοῦ ἐφαίνετο ὡς Βουκέφαλος.

Τί νὰ κάμῃ;

Ἐστέκετο ἀμήχανος, ἀναποφάσιτος.

Ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του, ἐπλησίασε τὸν ἵππον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύταζε μὲ τὸ νοῆμον ὄμμα του, τὸν ἐχάιδευσεν, τοῦ ἐγλυκομίλησεν, καὶ ἔπειτα, ἀναρριχηθεὶς μετὰ κόπου, τὸν ἐκαβαλίκευσεν.

Ὁ ἵππος ἔφυγε καλπάζων.

Ὁ Καῖσαρ εἶδε καὶ ἔπαθε νὰ σταθῇ εἰς τὸ ἐρίππιον. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ κρημνισθῇ. Ἄ, διόλου εὐχάριστος δὲν ἦτο ἡ ἱππασία ἐκείνη! . . . Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἡθελε νὰ φθάσῃ καὶ θά ἔφθανε. . . Ἐκρατεῖτο λοιπὸν, ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα, ἔσφιγγε τὰ ἦνια, ἐπτερνίζει τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου μὲ τὰ χονδρά του ὑποδήματα, καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε, χωρὶς νὰ τον μέλῃ

οὔτε διὰ τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα τὸν ἐγαύριζαν, οὔτε διὰ τὰς γῆρας ποῦ ἐφευγαν μὲ ὀξεῖας κραυγᾶς. Ἐβάδιζε πρὸς τὴν μάχην, πρὸς τὸ τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον ἐβροντοῦσε . . . ὀλονέν πλησιέστερα.

Ἐξαφνὰ, διὰ μέσου νέφους καπνοῦ, διακρίνει τὸν Αὐτοκράτορα, ἔριππον, μὲ τὰ δίοπτρα εἰς τὰς χεῖρας.

Ἡ θεὰ αὐτὴ τὸν ἠλέκτρισε, καὶ διασχίσας βροχὴν μυδραλλίων, κατέφθασε, κατέπεσε μᾶλλον ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυροβολητῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐσκυμμένος ἐφ' ἐνὸς πυροβόλου, τὸ διηύθυνε μόνος του, ἐκφωνῶν τὸ περίφημον ἐκεῖνο:

— Ἐλα τώρα Βοναπάρτη, σῶσε τὸν Ναπολέοντα!

Ἀνῆγειραν τὸ παιδίον, κατασκονισμέ-

νον καὶ καταματωμένον, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸ ἔδιδε τὰς ἀπαιτούμενας ἐξηγήσεις, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνέγινε ταχέως τὴν ἐπιστολήν.

— Ἐχομεν καλὰς εἰδήσεις, εἶπε. Δεύτερον Μαρέγγον προμηνύεται!

Καὶ προσηλώσας τὸ ἀέταιον βλέμμα του ἐπὶ τοῦ μικροῦ ταχυδρόμου:

— Μπᾶ! εἶπεν. Εἶνε ὁ πρωτὸνός σοβητσιάρης. Καὶ ἀπὸ τότε λοιπὸν μοῦ ἔγινες παλλικαρᾶς;

— Ἀπὸ τῆ στιγμῆς ποῦ μ' ἐκυττάξατε, κύριε Μεγαλειότατε! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἀφελῶς.

Ὁ Ναπολέων ἐχαμογέλασεν. Ἐμίσει τοὺς κόλακας, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν κολακίαν, αὐτὴ δὲ ποῦ ἤκουσε τώρα τοῦ ἤρσε.

— Καὶ τί ζητεῖς ὡς ἀμοιβὴν; ἤρωτησεν.

Ὁ Καῖσαρ δὲν ἀπεκρίθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὠμίλουν εὐγλωττότεροι τοῦ στόματος.

— Ἄ, ἄ, βλέπω ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια εἰσθε φιλόδοξοι! . . . Ἄς εἶνε!

Πᾶρε αὐτὸ τὸ παράσημο καὶ πηγαίνει τὸν παπποῦ σου, ποῦ βιάζεται πρὸ πολὺ ἀπὸ σένα. Ἐσὺ θά ξαναγυρίσης, διὰ νὰ κερδίσης καὶ τὸ δικό σου.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Καῖσαρ Βρανσῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο δεῖλος, ἐπαρρημοφόρησε τὸν πάππον του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀνδρεῖος!

(Arthur Dourliac)

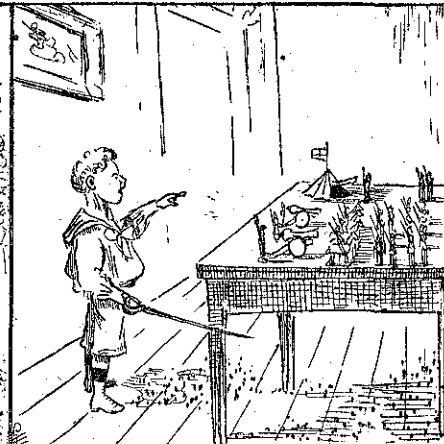
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΜΑΪΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΝΤΙΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ὁ ἀμελής Γιάνκος, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Πρωτομαγιά, ἐσφυλλίζει μίαν μαργαρίταν, καὶ εἰς τὸ τέλος ψιθυρίζει μελαγχολικῶς:
*Καὶ τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου
Μαδημένα ἐρωτηθῆκαν,
Κι' ὡς κι' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
Πᾶς . . . δὲν θά προβιβασθῶ!*

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ στρατὸς ἐγυμνάζετο εἰς τὴν Τανάγραν, ὁ Κωστάκης παρήτασσε καὶ αὐτὸς τὰ μολυβένια καὶ ξύλινα στρατεύματά του καὶ τὰ ἐγύμναζε. Μὲ αὐτὰ ὁμοῦ τὰ αἰώνια γυμνάσια ἔχασε τὸ . . . Γυμνάσιον· διότι καὶ φέτος θά μείνῃ, δυστυχῶς, εἰς τὸ Σχολαρχεῖον!

ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Ὁ ἴδιος Κωστάκης, ὅταν δὲν γυμνάζῃ τὰ στρατεύματά του, γυμνάζεται αὐτὸς εἰς τὴν αὐλήν.
— Μὴ δὲν θά παύσῃς περὶ τὰ παιγνίδια; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του; δὲν θά μελετήσῃς καὶ τὰ μαθήματά σου ποῦ κοντεύουν αἱ ἐξετάσεις;
— Καὶ τί νομίζεις, μητέρα. Ἀπαντᾷ ἐκείνος. Δὲν θά ἐξετασοῦμε καὶ τὴν γυμναστικὴν;

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ « ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Θα έκδοθῆ τὸν Ἰούλιον :

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

τῆς ὁποίας ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Παρισίοις, κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Πολιορκίαν, ὁ δὲ ἦρωας νεαρὸς μαθητῆς, ἀγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ὅγκωδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὀλοσελίδων εἰκόνων, ἐξόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ : Ἄδειος φρ. 3.50—Χρυσόδετος φρ. 5.

ΚΑΤ' ἔτος ἡ Διάπλασις ἀναγινώσκει ὅλα σχεδὸν τὰ νεοφανῆ βιβλία τῶν ξένων συγγραφέων, τὰ προωρι-σμένα διὰ τὴν νεολαίαν. Ἐνίοτε, πρὸ τοῦ μεγάλου τούτων σωροῦ, διὰ τὸν ὀ-ποῖον δαπανᾷ καὶ χρῆμα καὶ χρόνον πολὺν, εὐρίσκει-ται εἰς ἀληθῆ ἀμνηχανίαν, ποῖον ἐξ ὧων νὰ προτι-μῆσθαι καὶ νὰ ἐκλέξῃ πρὸς μεταφράσιν καὶ ἔκδοσιν διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Ἀλλὰ φέτος δὲν ἠσθάν-θη πολὺ τὴν ἀμνηχανίαν αὐτήν. Μόλις ἀνέγνωσε τὰ

πρῶτα κεφάλαια τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Henri Malin, μόλις τὸ ἐφυλλομέτησε καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὰς θαυμασίας του εἰκόνας, εἶπεν : « Ἴδου ὁ νέος τόμος τῆς Βιβλιοθή-κης μας ! »

Καὶ ἡ μέχρι τέλους ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου, ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως κρίσιν τῆς.

Πραγματικῶς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῆ ὠραιότερον, τερπνότερον, μορφωτικώτερον, ἐνθουσιωδέστερον, ὑψηλότε-ρον, ἐπικαιρότερον καὶ προπάντων καταλληλότερον διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας βιβλίον ! Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ ἐξοχος γά-λος συγγραφεὺς τὸ ἔγραψεν ἐπιτηδῆς διὰ τὰ τέκνα τῆς πα-τριδος αὐτῆς, τῆς ὁποίας αἰμάσσουν ἀκόμη αἱ πληγαί. . . Πόλεμος ἐπίσης ἀτυχῆς διεκτραγωδεῖται καὶ εἰς τὰς ἐξόχους σελίδας τοῦ βιβλίου τούτου. Ἡ γαλλικὴ πατρίς ὑφίσταται συμφοράς, ταπεινώσεις καὶ ἤττας. Ἡ φιλοπατρία τῶν γεν-ναίων τέκνων τῆς, μικρῶν καὶ μεγάλων, μόνον πρὸς τὴν ἀ-τυχίαν τῶν εἶνε ἴση. Ἐὰν πάντα πράττουσιν ὑπὲρ τῆς πατρί-δος, τὰ πάντα ὑποφέρουσιν, τὰ πάντα διακινδυνεύουσιν, τὰ πάντα θυσιάζουσιν. Πράττουσιν ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ καθήκον των. Ἄλλ' εἶνε πλέον ἀργά' ἡ ἤττα ἐπέρχεται πλήρης, καὶ οἱ γενναῖοι Γάλλοι δὲν διασώζουσιν παρὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλ-πίδα τῆς μελλούσης ἐκδικήσεως.

Πῶς ἐκτελεῖται τὸ πρὸς τὴν πατρίδα κα-θῆκον — ἰδοὺ τί διδάσκει τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ. Ἀλλὰ μὲ ποῖον ἐπαγωγὸν τρόπον, μὲ πόσῃ τέχνῃ ! Μὲ πόσῃ δύνα-μιν, ἀλλὰ καὶ μὲ πόσῃ χάριν ! Μικροὶ καὶ μεγάλοι εἴμπο-ροῦν νὰ αναγνώσουν μὲ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν τὸ ἐξοχὸν αὐτὸ βιβλίον. Ἡ πλοκὴ του εἶνε τόσοσιν ζωηρά, αἱ περιγραφαὶ του

τόσον ἐλκυστικαί, τὸ ἐνδιαφέρον εἰς πᾶσάν του σελίδα γεν-νάται τόσοσιν πυρετώδες, τὸ ὄφρος του εἶνε τόσοσιν γλαφυρόν, αἱ σκηναὶ διαδέχονται ἀλλήλας τόσοσιν γοργαί καὶ ποικίλαι, ὥ-στε εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀρῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, καὶ νὰ το ἀφήσῃ πρὶν το τελειώσῃ, — καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ το τελειώσῃ, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ το ἀναγνώσῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ! Ἀλη-θινὴ μαγεία καὶ ἀπόλαυσις !

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν συντόμῳ ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις : Οἱ μαθηταὶ ἐνὸς παρισίου Γυμνασίου διασκεδάζουσιν εἰς τὴν αὐλήν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλειμματος, ὅταν διασαλπίζε-ται ἡ μεγάλη εἰθνησις : Ἡ Γαλλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας ! Μέγας ἐνθουσιασμός μεταξὺ τῶν μα-θητῶν ἡ Μ α σ σ α λ ι ὠ τ ι ε ψάλλεται ἐν χορῷ, καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν μαθητῶν ὀρκίζονται ἐνώπιον ὧων, ὅτι θὰ καταταχθοῦν ὡς ἐθέλονται καὶ θανάχωρήσουσιν διὰ τὰ σύνορα. Τὸν ὄρκον τοῦτον δίδει καὶ ὁ ἦρωας τοῦ μυθιστορήματος, ὁ νεαρὸς μαθητῆς Φερνάνδος Γριδέν.

Εἶνε πλέον δεμένος. Πρέπει νὰ καταταχθῆ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν τῶν γονέων του, καὶ λυπεῖται νὰ τοὺς ἀρῆσθαι καὶ νὰ φύγῃ κρυφά... Ἐξομολογεῖται πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν τὸν πείθει, διότι ἐν-νοεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ υἱὸς του δὲν πρέπει νὰ φανῆ ἐπίσκοπος, ἄτιμος... Ἄλλ' ἡ μήτηρ του εἶνε ἀνένδοτος, καὶ ὁ Φερνάν-δος κυμαίνεται, διστάζει, ἀναβάλλει. Ἐν τούτοις ἔρχεται ἡ ὠρισμένη ἡμέρα, τὰ στρατεύματα φεύγουσιν διὰ τὰ σύνορα, καὶ ἐν ᾧ ἐν σύνταγμα διέρχεται ἔξωθεν τῆς οἰκίας Γριδέν, ἀποσπῶνται ἐξ αὐτοῦ οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Φερνάνδου, ἀνέρ-χονται, τὸν ζητοῦν καὶ τῷ ὑπενθυμίζουσιν τὸν ὄρκον του. Ἐ-κεῖνος προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῆ, θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι προσπα-θεῖ ἀκόμη νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του καὶ ὅτι ἔχει ἀπόφασιν μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ καταταχθῆ. . . Ἄλλ' οἱ συμμαθηταὶ του δὲν θέλουσιν νὰ τὸν ἀκούουσιν, νομίζουσιν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε προφάσεις, καὶ τῷ ρίπτουσιν κατὰ πρόσωπον, ὡς ἔμπυσμα, τὴν ὕβριν :

— Εἶσαι δειλὸς ! . . Εἶσαι δειλὸς ! Καὶ φεύγουσιν. . . Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ Φερνάνδου ! Πόσον εἶνε δυστυ-χῆς ! Πόσον συναισθάνεται τὸ βᾶρος τῆς ἀδίκου κατηγο-ρίας ! Πόσον τὸν πληγόνει ἡ θανάσιμος ὕβρις ! Καὶ ὁμως, ὄχι ! Δὲν εἶνε δειλὸς, δὲν εἶνε ἐπίσκοπος ! Ἀ-γαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ τηρεῖ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὁ-σον καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ το δειξῆ. Θὰ

κάμῃ τὰ πάντα διὰ νὰ πείσῃ τοὺς συμμαθητάς του πόσον σκληρῶς τὸν ἠδίκησαν καὶ τὸν παρεξήγησαν. . .

Ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δὲν ὑπῆρχε, θὰ τὸν ἐξηγά-γαζον εἰς τοῦτο αἱ πρῶται συμφοραί, αἱ πρῶται ἤττας τῆς φιλατίας του πατρίδος. Ὁ ἀτυχῆς πόλεμος ἀπαιτεῖ θυσιάς ὅλοι γύρω του τὰς προσφέρουσιν πῶς θὰ καθυστερήσῃ αὐτός ;

Οἱ νικηφόροι Γερμανοὶ πλησιάζουσιν. . . ἡ πρωτεύουσα ἀρ-χίζει νὰ πολιορκηθῆ. Ὁ νέος Γριδέν γίνεται μέλος τῆς Ἐ-νώσεως τῶν Παρισίων Ἐφήδων. Πηγαίνει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἐν τῷ μέσῳ βροχῆς σφαιρῶν, προχωρεῖ ἀφοδὸς καὶ συλλέγει τοὺς τραυματίας. Τὸ κατόρθωμά του τὸν ἀνα-διβάζει εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Ἐνώσεως. Εἶνε ὁ πρῶτος τοῦ θριαμβοῦ αὐτοῦ.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀρχίζουσιν αἱ φοβεραὶ περιπέ-τειαι του, ἡδῆ ἐν πλήρει πολιορκίᾳ. Ὁ πατήρ του κατατάσσεται καὶ αὐτὸς καὶ πληγόνεται εἰς μίαν μάχην. Ὁ Φερ-νάνδος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ τὸν σώζει, ἀνευρίσκων αὐτὸν ἀναί-σθητον καὶ ὑπὸ τὴν χιόνα. . . Ἐπιχειρεῖ διὰ τῶν κατακομ-βῶν τῶν Παρισίων, προχωρῶν ὑπογείως καὶ εἰς τὸ σκότος, νὰ διασπάσῃ τὴν ζώνην τῶν πολιορκητῶν καὶ νὰ κοκαλοποιήσῃ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἄλλων πόλεων. Εἰσέρχεται εἰς ἐν τῶν ἀεροστάτων, τὰ ὅποια, κατὰ τὴν πολιορκίαν, διατηροῦν τὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν τῶν Παρισίων. Τὸ ἀεροστάτον προσβάλλεται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, πυροβολεῖται, σπίζεται, καὶ πίπτει εἰς ἐν χωρίον. Μετ' ὀλί-γων τῶν χρόνων ἐκεῖνο προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνά-πτεται μάχῃ. Ὁ Φερνάνδος λαμβάνει μέρος ἐνεργόν, ἀνδρα-γαθεῖ, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, συναντᾶται μὲ τοὺς συμμαθητάς του. Ὡ, τώρα πλέον δὲν εἶνε δειλὸς ! . . Τὸ βλέπουσιν ἐκεῖνοι, καὶ τοῦ ζητοῦσιν συγγνώμην καὶ τὸν συγχάι-ρουν. Ὁ θριαμβὸς του εἶνε τέλειος. Ἐπραξε τὰ πάντα ὁ π ἔ ρ τ ῆ ς Π α τ ρ ῖ δ ο ς !

Αὐτὸς εἶνε ὁ κορμὸς τοῦ πατριωτικοῦ τούτου μυθιστορή-ματος. Ἀλλὰ πόσα ἐπεισόδια ἀκόμη, πόσαι ὠραῖαι καὶ δραματικαὶ σκηναί, πόσαι θαυμασταὶ περιγραφαί ! Ἡ πείνα τῶν πολιορκουμένων παρισίων, ὅταν ἀναγκάζονται νὰ τρώ-γουν σκύλους καὶ ποντικούς — ὁ βομβαρδισμὸς τῶν Παρι-σίων, ὅταν ὅλοι καταφεύγουσιν εἰς τὰ ὑπόγεια — ἡ ταφὴ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουβρου, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἀπὸ τὰς βόμβας καὶ νὰ μὴ ἀρπαγῆ ἀπὸ τοὺς κατακτητάς. . . Ἀλλὰ τί νὰ φῆσω, καὶ τί νὰ φέρω ; Κάθε πρόσωπον — καὶ ἔχει πολλὰ πρόσωπα τὸ μυθιστόρημα, — ἔ-χει καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν μέγαν πόλεμον, διὰ τοῦτο δὲν ἔχει νὰ παρακολουθήσῃ τις μόνον τὸν ἦρωα. . . Ἄλλ' ὅσα εἶπα, εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ κρίνεται πλέον μόνον σας περὶ τῆς ἐκτάκτου ἀπολαύσεως, ἡ ὁποία σᾶς ἐπιφυλάσσεται κατὰ τὰς ἐφετεινάς διακοπὰς, ὅταν θανάχωρῶτε τὸν νέον τοῦτον τόμον τῆς Βι-βλιοθήκης μας. Θὰ προσθέσω μόνον, ὅτι τὴν μετάφρασιν του ἐφιλοτέχνησεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ γλαφυρότατος συγγρα-φεὺς κ. Χαραλάμπης Ἄννινος.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ εἰς τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου ἐ. ἔ. συμπληροῦντες τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ ἐμβάζοντες συγχρόνως φρ. 3, 50 (ἢ φρ. 5 ἂν ἐπιθυμοῦσιν νὰ λάβουν τὸ βιβλίον χρυ-σόδετον,) θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον τῆς Βιβλιοθήκης.

Τὴν ἡμέραν δηλαδὴ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ τὰ ὀνόματα πάντων τῶν συνδρομητῶν τοῦ βιβλίου θὰ τεθοῦν ἐντὸς κληρωτίδος, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαχθοῦν ΔΕΚΑ ὀνόμα-τα. Εἰς τούτους θὰ διανεμηθοῦν ὡς ἄδωρον βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας (ἦτοι τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιο-θήκης, συμφώνως μὲ τὸν Τιμοκατάλογόν μας) κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθησομένων, ὡς ἐξῆς :

- Ὁ 1ος θὰ λάβῃ βιβλία κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀξίας φρ. 50
 - Ὁ 2ος καὶ ὁ 3ος θὰ λάβουν ἕκαστος βιβλία » φρ. 25
 - Ὁ 4ος, ὁ 5ος καὶ ὁ 6ος, ἕκαστος » » φρ. 10
 - Ὁ 7ος ὁ 8ος, ὁ 9ος καὶ ὁ 10ος, ἕκαστος » φρ. 5
- Ἡτοι θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς δέκα συνδρομητάς βιβλία ἐν ὄλῳ ἀξίας φρ. 150.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Τὸ « Ὑπερ Πατριδος » ἄωρεόν.

Ἐκτὸς τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ « ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ » ἔχουσιν καὶ τοῦτο τὸ προνόμιον : Δύ-νανται νὰγοράσουσιν ὅσους τόμους θέλουσιν τῆς Β' Περιόδου τῆς « Διαπλάσεως » (ἐκ τῶν τιμωμένων ἀντὶ φρ. 7) πληρό-νοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς φρ. 5 ἕκαστον.

Τοῖς γίνεται δηλαδὴ ἔκπτωση φρ. 2 κατὰ τόμον, ὥστε καὶ δύο μόνον τόμους ἂν θελήσουσιν νὰ παραγγείλουν, κά-μνοντες χρῆσιν τοῦ προνομίου των, τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ τοῖς ἔρχεται χ ἄ ρ ι σ μ α !

Τὸ προνόμιον διαρκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου. Δηλαδὴ, οἱ ἐγγραφομένοι καὶ πληρόνοντες τὴν συνδρομὴν τοῦ « ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ » τώρα, εἴμποροῦν καὶ ἀργότερα νὰ παραγγείλουν τόμους τῆς Β' Περιόδου πρὸς 5 φρ. ἕκαστον δὲν εἶνε δηλαδὴ ὑποχρεωμένοι νὰ συναπο-στείλουν τὴν παραγγελίαν τῶν τόμων συγχρόνως μετὰ τῆς παραγγελίας τοῦ βιβλίου μόνον μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου θὰ τιμῶνται πάλιν 7 φρ. ἀδιακρίτως δι' ὅλους.

Ἐλπίζω, ὅτι προκειμένου περὶ τόσοσιν ἐνδιαφέροντος, τερ-πνοῦ καὶ διδακτικωτάτου βιβλίου, ὅσον τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, καὶ μὲ τὸ προνόμιον τοῦ Λαχεῖου καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν Τόμων, δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ σπεύσῃ ἀμέσως νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητῆς.

Τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐσώκλειω, ἔχει τόσον διὰ νὰ ἐγγράψετε καὶ ἄλλους συνδρομητάς. Ὅ-ποιοι ἐ σ σ π α θ ὠ σ η ὑπὲρ τῆς Βιβλιοθήκης, καὶ ἐγγράφῃ ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἄλλους, μὴ συνδρομητάς μου ὅμως, (συναποστέλλων, ἐνοσιεῖται, καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι οὐδεὶς ἐγ-γράφεται ἄνευ προπληρωμῆς) δικαιούται νὰ ζητήσῃ ὡς ΔΩΡΟΝ βιβλία, τετράδια Μ. Μυστικῶν κτλ. ἐκ τοῦ Γραφείου μου, ὑπολογίζων 50 λεπτά δι' ἐκάστην συνδρομὴν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του (δηλαδὴ ὁ ἐγγράφων, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, δύο ἄλλους συνδρομητάς, μὴ συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως, θὰ λάβῃ δῶρον ἀξίας 1 φρ. ὁ ἐγγράφων τέσσαρας, θὰ λάβῃ δῶ-ρον ἀξίας 2 φρ. καὶ οὕτω καθεστῆς.)

Καὶ μίᾳ τελευταίᾳ δόσταδις, διὰ τοὺς προθυμότερους ἐκ τοῦ φίλων μου : Νὰ μὴ περιμείνουσιν τὴν τελευταίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἐγγραφοῦν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσοσιν μὲ δυσκολεῖται κατὰ τὰς τελευ-ταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Οί επόμενοι δέκα (από του αριθ. 41-50) έκέρδισαν άνα εν αντίτυπον του «Θύματος του Φθόνου».

41. Κρέων Ν. Μπουφιδης, Αθηνών. 42. Εύπραξία Σ. Τσαπράζογλου, Αμισσού. 43. Κωνστ. και Αποστ. Γ. Μαχαϊρά. Λευκάδος. 44. Έλένη Γ. Σαρρή, Κωνσταντινουπόλεως. 45. Αλέξανδρος Αμβρ. Κάππαρις, Σύρου.

Οί επόμενοι δέκα (από του αριθ. 51-60) έκέρδισαν άνα εν αντίτυπον του «Πυρεισιώλου».

51. Χρηστος Β. Σαδούκας, Χαλκίδος. 52. Ξάνθη Γ. Σωτηρίου, Σμύρνης. 53. Ανδρέας Ι. Δημόπουλος, Αθηνών. 54. Έλλη Γ. Βούλλαρη, Κερκύρας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Βασίλειος των Άνθων ζητεί κάποιαν λέξιν εις τὸ λεξικόν· ἐπειδή δὲν την εὐρίσκει εὐκόλως, ἀναφωνεῖ μετ' ἀπελπίσας:

Ο Γιανάκης: — Τί γυρεύεις ἐκεῖ, Μιχάλη; Ο Μιχάλης: — Αὐτὸ ποῦ σὺ δὲν γυρεύεις πολὺ συχνά...

74. Ἀρίστη Σοφ. Ἀχιλλοπούλου, Ἀλεξανδρείας. 75. Νικόλαος Ι. Ἰατροῦ, Ναυπλίου. 76. Ἀγαθονίκη Ν. Μαρῆ, Λαυρίου. 77. Μαρία καὶ Φανή Ἀνδρ. Καμπά, Ἀθηνῶν.

Οί επόμενοι δέκα (από του αριθ. 81-90) έκέρδισαν άνα ένα Τόμον τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμημένων 1 φρ.

81. Καίτη Καρόλου Φώκερ, Πύργου. 82. Δωροθέα Γ. Δημάκη, Κωνσταντινουπόλεως. 83. Σπυρίδων Ι. Μπολάνης, Τριπόλεως. 84. Δουκία ΙΙ. Κουντουριώτου, Αθηνών.

Τὰ μέλη τῆς ἐκεί τῆς κληρώσεως Ἐπιτροπῆς. Χρ. ΚΑΚΟΥΡΙΩΤΗΣ, ΒΥΑΓΓ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ, Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ, Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, Ν.- Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

μελετῆς, νὰ μελετῆς, νὰ μελετῆς... Δὲν ἀμειβάλλομαι λοιπὸν δι' ἐμὴν ἀνεπιθυμίαν!

Με πολλὴν μου χαρὰν, Ἀνεμοστρόβιλε, ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ ἐστέλλω δι' αὐτῆς τὴν συλλογὴν μου.

Προξέλλω, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Βεβαίως, ἔχεις πληρώσει πρὸ πολλοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς.

Πολὺ καλὰ τὸ εἶπες ἐὼς τὸν Σύλλογον, Ναυτόπαι, εὖγε! Ἡ Κική σὲ ὑπερευχαρίστει διὰ τὰ δέκα ὥραια καὶ σπάνια γραμματόσημα.

Ὅσον μὲ εἶπες συνέθεσθαι μετ' αὐτοῦ ἐπιτολὰς σου, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλή, ὥστε ὑπέθετα δι' εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μὲς ἔγραψες, ἀλλ' ὅτι ἔχθη ἡ ἐπιστολὴ...

Χαίρω πολὺ, ποῦ προσθεύεις τὸν Σύλλογον «Ἐρευνα». Προστέθεισαν ἀκόμη, ὡς μαθητὰν, καὶ πέπε νεὰ μέλη, ἐκτός του Πικ Νικ, ὁ ὁποῖος ἔγινε δεκτὸς παμφηρεῖ. Τὸ ἀκοῦς, Πικ Νικ;

Τὸ Μιχαῆλ Π. Παρασκάκης, ἐκ Σουλινᾶ τῆς Ρουμανίας, μοῦ συνιστᾷ ἓν ἄσπρον παιδίον, δώδεκα ἔτων, καὶ μοῦ τὸ συναστᾷ πάρα πολὺ.

Ἐγκρίνουσά τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς μου, τοὺς νέους μου φίλους.

Οἱ πρώτοι λῦται τῆς «Μαχητικῆς Εἰκόνας» θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Ἀρσὰ τοῦ Βοσπόρου ἐπιθυμῶ νὰ μάθω διὰ τὸν Ἀρχιζιτανίον καὶ τὸν Κοδρον (οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπιλήττου) τὴν ἄρα ἄναπνεῖον καὶ εἰ ὄραϊόν σου περιβάλλει—ὁ Γουλιέλμος Τέλλος δέ- γεται τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀυσσαχάρου προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν σου—ὁ Ἰατροῦ των Συνδρομητῶν κληρονορεῖ τὴν Ναυτοπούλαν δι' ἐμὴν θέσειν κληρῶνα φάρμακον κατὰ τῆς οὐραρίας. Διὰ τὸν λέξυγγα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἀπαντᾷ μετὰ μίαν «Μαχητικὴν Εἰκόνα» ἢ ὁποῖα θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς Ἀσκήσεις τοῦ προσεχοῦς φύλλου (χωρὶς κληρῶ αὐτῆ!).—ὁ Ἀλκιβιάδης Μ. Κορδὲς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν Κόμητα τῆς Ἐρμοτοπόλεως—ὁ Λεωμινατικὴ Διακὰδά κληρονορεῖ τὴν Τετραπέρατην δι' ἐμὴν θέσειν κληρῶνα τὸν Φάληρον τὴν Πέμπτην (μὰ δὲν εἶπα δι' τὸν ἴδιαιτέρας πληροφορίας δὲν δημοσιεύω.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Ἀρχικουτούλακος μετὰ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον—ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ἀρσούλαν Παγαροπούλου [Ε] Ἐξέλεσαν τοῦ Φαλήρου καὶ Βασιλῆα τῶν Ὁρέων—ὁ Φαρέτρα τῆς Ἀρτεμιδος μετὰ τὴν Νεράιδαν τῆς Ἀίγινης [Ε] Νύμφην Καλινῶ καὶ Βιοτομόροπον Ὀλίαν—ὁ Κελαδίωτρα μετὰ τὴν Ἐρητικὴν Σημιαίαν, Φιλοπόροπον καὶ Χρυσοθήραν τῆς Ἀφροίτης—ὁ Θεὰ Ἀθηνᾶ μετὰ τὸν Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ. Ἐνα Λιτωάκι καὶ Φωτακκῶν—ὁ Μενεξεδένιο Μπουκατῆ μετὰ τὴν Κατίαν Μεγαρώος, Ροδομοισμένην Δουίαν καὶ Ποιμενίδα τῆς Ἰδης—ὁ Φεργόβολη Ἀγγούλα μετὰ τὸν Μπουμπουνισμένον Μυαλό, Πετραίον Ἀραβίαν καὶ Τρομοθῶνον Ἄστρον—ὁ Κίδρος μετὰ τὸν Ἅσπρον Ἀεράκι, Ἐλληνόπουλον καὶ Κῆρα τῆς Σαλαμίνας—ὁ Ἀρητίλοσ μετὰ τὴν Ὀραίαν Κέρκυραν, Πικ-Νικ καὶ Ἐαρ τῆς Ἑλλάδος—ὁ Σφιγξ τῶν Θεῶν μετὰ τὴν Θεραπειίδα τῶν Μουσῶν, Χρυσοθήραν Πακκῶν καὶ Σηήττρον τοῦ Διός—ὁ Νεφελωδὴς Νδξ μετὰ τὸν Σιδηρὸν Κράνος, Πικ Νικ καὶ Φωτακκῶν Ἄστρον—ὁ Ἀθῶνα Ποιμενίς μετὰ τὴν Φεργόβολη Ἀγγούλαν, Κόρην τοῦ Βουνοῦ καὶ Ποιμητὸν Δαιμονά—ὁ Ἀνθώπουλις τῆς Βερώνης μετὰ τὸν Τρομοθῶνον Ἄστρον, Ἐμποδοκῆ καὶ Λιτωοπούλαν—ὁ Τσοῦχτρα μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Βοώπαιδα καὶ Δρομῆα Φειδιππίδην—ὁ Τζέντελεμαν μετὰ τὴν Ἰριδι, Ἀρλεκτῶνον καὶ Πιστὸν Σύμμαχον—ὁ Φαῖστος τοῦ Γκαίτε μετὰ τὸν Κενέλι Ἀή—ὁ Νεαρὸς Ζωγράφος μετὰ τὴν Ταῦθήρη, Νεφελώδη Νύκτα καὶ Μικρὸν Πιανίσταν—ὁ Πικ-Νικ μετὰ τὸν Μικρὸν Πιανίσταν, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Θεραπειίδα τῶν Μουσῶν—ὁ Ἄσπρον Ἀερόνικι μετὰ τὴν Ζήνωναν τὸν Στωϊκὸν, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Ναυσικῶν—ὁ Ἀλὸς τοῦ Κηφισοῦ μετὰ τὸν Τάνταλον, Ἄθρον Μαθητῆ καὶ Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας—ὁ Τριφύλλι μετὰ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἰπποδάμειαν Παπαδοπούλου καὶ Κόρην τῶν Λευκῶν Ὁρέων—ὁ Λεωμινατικὴ Κουάλα μετὰ τὴν Μικρὴν Πιανίστριαν, Φεργόβολη Ἀγγούλα καὶ Δελφίνα τοῦ Ἐξείονου—ὁ Μενεξεδένιο μετὰ τὸν Βαρδαλαμπούμπαν, Πετραίον Ἀραβίαν καὶ Μπουμπουνισμένον Μυαλό—ὁ Ἀμφιλόκη μετὰ τὸν Βαρδαλαμπούμπαν, καὶ Κῆρα τῆς Σαλαμίνας—ὁ Μικροδὸ Πιανίστας μετὰ τὸν Μυλέρων, Παραστοδῆ καὶ Ἀδικημένον—ὁ Ἀδικημένον μετὰ τὴν Ἐλένην Καμπά, Ναυτοπούλαν καὶ Ἀσημένιον Κῆρα—ὁ Ταῦθήρη μετὰ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον, Ἐραστον καὶ Ἀφρικανόν—ὁ Ζουρλομανδύας μετὰ τὸν Πικ-Νικ καὶ Πικ-Πικ—ὁ Χρυσὸς Στέφανος μετὰ τὸν Μαρκῆρον Χανταλεύραν, Ἄστρον τῆς Ἀλόης καὶ Μαρτῶν τοῦ Εὐρίπου—ὁ Μπαμ Μπουμ μετὰ τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα [Ε] καὶ Χλόην τοῦ Κηφισοῦ—ὁ Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ [Ε] μετὰ τὸν Ἀγερτῶν καὶ Εὐφροσύνην

